

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925.

ΔΡΩ. 49

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Αριθ. πρωτ. 1758

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Δεκεμβρίου 1925

*Πρὸς τοὺς κ. κ. Προέδρον τῆς Κυβερνήσεως,
καὶ Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.*

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνεχείᾳ τῶν διαβημάτων αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ ἑφημεριακοῦ ἰδίου κλήρου καὶ τὴν τελεσφόρον διαρρύθμισιν τῶν οἰκονομικῶν καθόλου τῆς Ἐκκλησίας, αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ ὑποβάλλῃ καὶ πάλιν διὰ τοῦ παρόντος πρὸς τὴν Πολιτείαν τὰς τελικὰς αὐτῆς σκέψεις πρὸς ὀριστικὴν λύσιν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κράτους, συζητούμενον καὶ διαρκῶς παρελκνύμενον, προβάλλει ἐπ' ἐσχάτων διὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ Ἐκκλησίαν ἐξαιρετικῶς σοβαρὸν καὶ ἀνεπίδεκτον πάσης ἀναβολῆς καὶ οἰασδήποτε παρελκνύσεως.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσέλθῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ποικίλας λεπτομερείας τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος νομίζει ἀπαραίτητον, ἀπευθυνομένη δι' ὑστάτην φορὰν πρὸς τὴν Πολιτείαν, νὰ διατυπώσῃ ῥητῶς καὶ ἀξιωματικῶς τὴν ἑαυτῆς ἀντίληψιν ἐπὶ τῆς προστασίας, ἣν δικαιούται ν' ἀπεκδέχεται παρὰ τῆς Πολιτείας ἡ Ἐκκλησία, ἀντίληψιν ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐὰν εἶχε σαφῶς ἐκπεφρασμένην, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπικυρουμένην τὴν στάσιν τῆς Πολιτείας.

Διότι δὲν θὰ ἀναφέρωμεν νέον, οὐδ' ἄγνωστόν τι, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς ἀνεκτιμήτους καὶ μέχρις ὑπερβολῆς ῥέξιχθείσας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας, ὑπηρεσίας ἀσφαλισάσας αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἔθνους. Ἀποτελοῦν αὗται ἀλήθειαν ἱστορικὴν πλέον καὶ πάγκοινον, ἀλλὰ καὶ τὸσάκις ἔχουσιν ἱκετευτικῶς ὑπομνηθῆ πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἄνευ δυστυχῶς ἀποτελέσματος, ὥστε θλιβεράν κοινοτυρίαν θ' ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μὲ τὰς περσμηγὰς καὶ πάλιν

τῶν εὐεργεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Γένος νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἐν ὀνόματι τούτων νὰ ἐκλιπαρήσῃ τοῦ Κράτους τὴν ὑποστήριξιν. Ἀτυχῶς ἀγνωμοσύνην καὶ πικρίαν ἐθέρισεν ἡ Ἐκκλησία παρὰ τοῦ Κράτους ἀνθ' ὧσων πρὸς τὸ Γένος μεγάλων εἰργάσατο.

Διὰ τοῦτο ἄλλως νῦν ἡ Ἐκκλησία ἀντιλαμβάνεται τὸ οἰκονομικὸν αὐτῆς πρόβλημα καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ ἔναντι τοῦ Κράτους, ὡς πρόβλημα κοινωνικὸν πλέον, ὁμόν, ἀδήριτον, δικαιούμενον νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν ὅλων μὲν τῶν κοινωνικῶν παραγόντων, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς οἰανδήποτε ἐπαφὴν πρὸς αὐτό, ἰδιαίτατα δὲ καὶ κυρίως τοῦ Κράτους τοῦ ἐκπροσωποῦντος μὲν καθόλου τὴν κοινωνικὴν ἐνότητα καὶ ἰσχύν, κατέχοντος δὲ παρ' ἡμῖν ἰδιάζουσαν θέσιν καὶ σημασίαν ἐν τῇ προαγωγῇ καὶ ῥυθμίσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Διότι ἡ Ἐκκλησία ἥ ἔπρεπε νὰ μὴ ὑπάρχῃ· οὕτως ἐμφανίζεται σήμερον τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας· ἡ δηλ. ἔχει ἡ Ἐκκλησία κοινωνικὴν ἀποστολήν, ὑψηλὴν καὶ εὐεργετικὴν διὰ τὴν νεοελληνικὴν κοινωνίαν καὶ πρέπει νὰ παρασχεθῶσι καὶ τὰ ὑλικά μέσα καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ὄροι, οἱ ἀσφαλίζοντες τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἀναπλαστικῆς δράσεως αὐτῆς· ἡ ἡ Ἐκκλησία ἔπαυσε νὰ εἶναι παράγων κοινωνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ εὐημερίας, οὐδὲν δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν ἡθικοποίησιν τοῦ λαοῦ.

Ἐναντι τῶν δύο τούτων ἐκδοχῶν φρονοῦμεν, ὅτι τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν εἶναι ὑποχρεωμένον ἐξ ἑαυτοῦ νὰ λάβῃ μίαν σαφῆ καὶ καθωρισμένην θέσιν: ἢ ν' ἀναγνώρισῃ τὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας, ὁπότε δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον πλέον εἰς αὐτὸ νὰ μείνῃ ἀδιάφορον διὰ τὴν ῥύθμισιν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων —τοῦτο θὰ ἦτο ἔγκλημα τοῦ Κράτους πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν του— ἢ ν' ἀρνηθῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν κοινωνικὴν ἀποστολήν, ὁπότε πάλιν τὸ Κράτος κατηγορηματικῶς εἶνε ὑπόχρεον νὰ δηλώσῃ τοῦτο, ἀφήνον τοῦλάχιστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθερίαν εἰς τὴν διαχειρίσιν καὶ ῥύθμισιν τῶν καθ' ἑαυτήν. Διότι δυστυχῶς εἰς τοιοῦτον σημεῖον περιέστησαν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ

μὴ δύναται τις εὐκόλως νὰ διαφύγῃ τὸ τραγικὸν αὐτὸ δέλημα.

Πᾶσα προσπάθεια πρὸς συμβιβασμὸν τῶν δύο τούτων ἀντιτιθεμένων ἀπόψεων ὥρισμένως δὲν θὰ εἶχε βίαιον δεδικαιολογημένην.

Αἱ ὑποσχέσεις αἱ παλαιόθεν δοθεῖσαι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἐλικὴν τῆς ἐνίσχυσιν καὶ ἀνύψωσιν, ἀναντεοῦμεναι ἐκείστοτε παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς εκπροσώπων τῆς Πολιτείας, καὶ μάλιστα τελευταῖον, διαφευδόμεναι δὲ ἐκείστοτε τραγικῶς, εἰς οὐδὲν συντελέσαν ἢ μόνον νὰ παρελκύωσι διαρκῶς τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐφορσώμεθα πρὸς Ἐκκλησίας αὐτάρκους μὲν ποτε ἐξ ἐαυτῆς, σευλημμένης δὲ σήμερον ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς μένου, τοῦ ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Κράτους, παρ' οὗ ἀτεξεδέχεται, καὶ δικαίως, πᾶσαν ἀρωγὴν καὶ προστασίαν ὡς ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης ἀντ' ὧν ἡ Ἐκκλησία εὐηργέτησε τὸ Ἔθνος.

Καὶ ὧς νὰ μὴ ἤρουν τὰ ληφθέντα εἰς βίαιος τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας μέτροι τῆς Πολιτείας, ἐρχεται αὕτη τελευταῖον καὶ καταφέρει συμπληρωματικῶς τὸ καιριώτερον πλῆγμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ νόμου περὶ ἀεροπορικῆς ἀμύνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λοιπὰ ὁμόδοξα κράτη, τὰ ὁποῖα ποικιλοτρόπως ἐνισχύουσι καὶ προστατεύουσι τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν.

Καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο ν' ἀρνηθῇ τις τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκ παντὸς τρόπου ἐνισχύσεως τοῦ Κράτους εἰς τὰ μέτρα αὐτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀμύνης τῆς χώρας, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι θὰ ἔπρεπεν ἐκ παραλλήλου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀμυναν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι φθείρουσι τὰς ἡθικὰς δυνάμεις τῆς, ἀνευ τῶν ὁποίων πᾶσα προσπάθεια θ' ἀπέβαινε ἐπὶ ματαίῳ. Καὶ τὴν τοιαύτην ἀμυναν τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργον κυρίως θὰ ἡσφάλιζεν.

Ἄλλ' ἀνευχῶς εἶναι ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος ὅτι εἰς πάντα τὰ μέχοι τοῦδε οἰκονομικὰ προγράμματα πρὸς βελίωσιν τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν τὰ οἰκονομικὰ μέσα τῆς Ἐκκλησίας ὅχι μόνον δὲν ἐθεωρήθησαν ἄξια ἴσης κρατικῆς μερίμνης, ἀλλ' οὐδὲ καὶ περιελήφθησαν ποτε ἐν αὐτοῖς, ὥστε ἡ Ἐκκλησία κατ' ἐξαιρέσιν, μόνη αὐτή, νὰ μὴ λαμβάνηται ὑπ' ὕψιν ἐν τῇ οἰκονομικῇ ὁργανώσει τῆς χώρας.

Οὕτω σήμερον ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὑπολείπεται πιασῶν σχεδὸν τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον εἰς ὁργάνωσιν καὶ οἰκονομικὴν εὐρωστίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς μόρφωσιν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου· αὐτὰ τὰ ὁμόδοξα Βαλκανικὰ Κράτη, ὡς κάλλιστα γνωρίζει ἡ Κυβέρνησις, ἐμερίμνησαν πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐπιάρκειαν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ

δὴ καὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ τῶν κλήρου, ὅστις, ἀπερίσπαστος ἀπὸ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν, ἔχει ἀφοσιωθῇ εἰς μίαν ὑψηλὴν κοινωνικὴν δρασίαν, καθ' ἣν σιγμὴν 8,000 Ἕλληνες ἱερεῖς εἶνε κατευδικασμένοι νὰ περισπῶνται διαρκῶς περὶ τὴν ἐξοικονόμησιν αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. Διότι δὲν ἀγνοεῖ ἡ Πολιτεία ὅτι τὸ μνηναῖον εἰσόδημα πλείστων Ἑλλήνων ἱερέων μόλις φθάνει τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ τελευταίου ἐργάτου.

Καὶ ὅμως καὶ ὁ Ἕλλην ἱερεὺς ἐργάτης ἐπὶ τέλους εἶνε, — καὶ δὴ ἀνώτερος — τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ πολίτης Ἕλληνα εἶναι καὶ οἰκογενειάρχης, συμμετέχων προθύμως εἰς ὅλα τὰ κρατικὰ βάρη καὶ τὰς ὑπηρεσιακὰς εὐθύναις καὶ δικαιούμενος συνεπῶς πάσης στοργῆς καὶ προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Δὲν ἄξιοι συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν διὰ σκοποὺς ἀποταμιευτικούς· αἱ κεφαλαιοκρατικοὶ-σκοποὶ παρόμοιοι ὑπῆρξαν ἀεὶ ποτε ξένοι καὶ ἀγνωστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλ' ἄξιοι νὰ τῇ ἀποδοθῇ ὅ,τι παρ' αὐτῆς ἀφηρέθη, ζητεῖ νὰ μεριμνήσῃ ἡ Πολιτεία περὶ 8.000 ἐφημερίων, οἵτινες εἶναι ὑπηρεταὶ μὲν πνευματικοὶ καὶ ἀναμορφωταὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι δ' ἐπὶ τέλους καὶ πολῖται Ἕλληνες καὶ οἰκογενεάρχαι, ἔχοντες δικαίωμα ἐπὶ τῆς μερίμνης τῆς Πολιτείας, ἄξιοι τέλος ἡ Ἐκκλησία νὰ λυθῶσιν αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν οἰκονομικῶν δεσμῶν, ὅφ' ἃ νῦν δουλεύει, καὶ νὰ τῇ παρασχεθῶσι τὰ μέσα νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὑψηλοὺς αὐτῆς σκοποὺς, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν προαγωγὴν καὶ εὐημερίαν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐπιστρέφουσι. Ἰδοὺ τί ζητεῖ ἡ Ἐκκλησία: Τὸ δικαίωμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τῶν ὁργάνων τῆς, ἐνίσχυσιν αὐτῶν εἰς τὸ ἀναπλαστικόν των ἔργον χάριν τῆς κοινωνίας.

Λυπεῖται βεβαίως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία οὕτω τιθεμένη τὸ οἰκονομικὸν αὐτῆς πρόβλημα ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀλλὰ σκληρὰ πείρα ὁλοκλήρου αἰῶνος ὡδήγει αὐτὴν εἰς τὴν ἀναπόδραστον ταύτην ἀνάγκην. Καὶ λυπεῖται περισσότερον ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν θλιβεράν ἀνάγκην νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸ ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Κράτος τῆς μερίμνης αὐτοῦ τὸ καθήκον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε ν' ἀποτελῇ τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς Πολιτείας του.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑποβάλλουσα τ' ἀνωτέρω ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀναμένει τὴν ἐπ' αὐτῶν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως.

† ὁ Ἅγιος Χρὶστος Πρόεδρος

† ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

† ὁ Κορινθίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

† ὁ Κυθήρων ΣΑΘΟΚΗΣ

† ὁ Καρυστίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† ὁ Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Νοεμβρίου 1925

Κύριε Πρόεδρε.

Ἀφ' οὗτου ἀνελάβετε τὴν Ἀρχὴν οὐχὶ ἁπλῶς ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Δυστυχῶς αἱ πολλαὶ ὑμῶν ἀσχολίαι δὲν ἐπέτρεψαν νὰ στρέψητε ὑμεῖς προσωπικῶς τὴν προσήκουσαν εἰς αὐτὰ προσοχήν, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἴτε ἕνεκα τῆς ἀλλεπαλλήλου μεταβολῆς τοῦ προσώπου τῶν Ὑπουργῶν, εἴτε δι' ἄλλους λόγους δὲν ἐπλήρωθη δεόντως τῆς μελέτης τῶν ζητημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦναντίον δὲ ἄνευ λόγου καὶ πρὸς βλάβην αὐτῆς ἀντιγράφη διὰ τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου τὸ κανονικὸν καθεστὼς τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ μετ' ἀγῶνας ἐνὸς ὁλοκλήρου αἰῶνος ἐπιτευχθέν. Ἐνῶ δὲ ἡ Ἐκκλησία μετ' ἀγωνίας ἀναμένει τὴν λύσιν τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος τοῦ ἐφημεριοῦ Κλήρου, τὴν ἐξασφάλισιν ἐπαρκoῦς μισθοδοσίας διὰ τοὺς Ἱεροκλήρους καὶ τὴν πλήρωσιν μυρίων ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, ἀφαιροῦνται παρ' αὐτῆς καὶ οἱ τελευταῖοι πόροι, ἐφ' ὧν δύναται ν' στηριχθῇ, τὸ δὲ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ στοιχειώδεις ὑποχρεώσεις.

Τούτων πάντων ἕνεκα καθήκον μου ἐθεώρησα νὰ θέσω καὶ γραπτῶς ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἐπείγοντα τῆς Ἐκκλησίας ζητήματα καὶ νὰ παρακαλέσω ὅπως στρέψητε εἰς αὐτὰ ἀμέριστον καὶ ἄμεσον τὴν προσοχήν σας.

Τὸ μᾶλλον προέχον ζήτημα εἶναι τὸ οικονομικόν, περὶ οὗ τοσάκις καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι Ἱεράρχαι ἀπησχολήσαμεν ὑμᾶς, καὶ περὶ οὗ οὐχὶ ἁπλῶς ἐλάβομεν ἐπισήμους διαβεβαιώσεις περὶ τῆς ἀμέσου λύσεως αὐτοῦ. Αἱ ἀπὸ τοῦ 1921 ἀρξάμεναι ἀθροῖαι ἀπολλοτριώσεις Μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπεγύμνωσαν σχεδὸν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἱερᾶς κτημοσύνης, ἣν ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς εἶχεν αὕτη ἀποκτήσει. Ὅτι δὲ πολλῶν κτημάτων ἡ ἀπαλλοτριώσις δὲν ἐγένετο ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀκτημόνων, ὁμολογήθη παρὰ πάντων, ἅλλα παραδόξως πως ἔμεινεν εἰς πολλοὺς ἐρριζωμένη ἡ πρόληψις, ὅτι τὴν μοναστηριακὴν περιουσίαν ἐνέμοντο οἱ ὀλίγοι καλόγηροι τῶν διατηρουμένων Μονῶν, ἐνῶ ἀπὸ ἰδεῖας τὸ ἑλληνικὸν Κράτος ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ οικονομικῶς αὐτάρκη τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, πρὸς συγκέντρωσιν ἐν αὐτῷ καὶ χρησιμοποίησιν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας πάντων τῶν περι-

σχημάτων τῶν Μονῶν. Καὶ θ' ἐπετυγχάνετο πράγματι ὁ σκοπὸς οὗτος, ἐὰν δὲν διεσκορπίζετο διὰ τῶν ἀπαλλοτριώσεων ἡ Μοναστηριακὴ περιουσία, ἥτις ἦτο περιουσία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔξ ἧς μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐξῆκονόμει αὕτη πάσας τὰς οικονομικὰς τῆς ἀνάγκας ἐκ τῶν εἰσοδημάτων καὶ περισσευμάτων τῶν ἱερῶν Μονῶν, τὸ δὲ Κράτος ἦτο ἀπηλλεγμένον παντὸς βάρους πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ μόνον τὸ ἑλληνικὸν Κράτος εἶχε τὸ προνόμιον τοῦτο, τοῦ νὰ ἔχη τὴν Ἐκκλησίαν αὐτάρκη οικονομικῶς καὶ νὰ μὴ βαρύνῃ τὸν προϋπολογισμόν του, ἐν ᾧ βαρύνεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ προϋπολογισμὸς παντὸς Κράτους χριστιανικοῦ, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, ἐν οἷς ὑπάρχει χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ὅπου ἡ Ἐκκλησία εἶνε συνδεδεμένη μετὰ τῆς Πολιτείας, ὡς π.χ. ἡμῖν, ἀναδέχεται πάντα τὰ οικονομικὰ βάρη τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι τελευταίως ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἐκηρύχθη ἀναπαλλοτριώτος, ἀνεγρόφη δὲ καὶ ἡ σχετικὴ διάταξις ἐν τῷ Συντάγματι, ἐν δὲ τῇ Ρουμανίᾳ, ἐν ᾗ ἐπικρατεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Πολιτεία ἐξεχώρησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην κτηματικὴν περιουσίαν καὶ μερικὸν ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ καταστῇ αὐτάρκης, ἀφοῦ ἤδη διοικητικῶς, διὰ συντακτικῆς διατάξεως, κατέστη αὐτοτελὴς καὶ τυγχάνει ὅλως ἐξαιρετικῆς ὑποστηρίξεως παρὰ τῆς Πολιτείας.

Βεβαίως μετὰ τὰς γενομένας ἀπαλλοτριώσεις τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων, ἔξ ὧν ἐπορίζετο τὰς προσόδους αὐτοῦ τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ἡ κατάστασις αὐτοῦ δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἀλλ' ἡ δι' ἄλλους κρατικοὺς σκοποὺς χρησιμοποίησις οὐ μόνον τῶν ἀπαλλασσομένων τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὑπὸ μίσθωσιν εὐρισκομένων κτημάτων τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζει τὸ Κράτος ἢ μὴ ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἀφαιροῦν διὰ τῆς μιᾶς καὶ δίδον διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς. Θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς ν' ἀφῆρει τὴν κτηματικὴν περιουσίαν τοῦ Πανεπιστημίου τὸ Κράτος δι' ἄλλην κρατικὴν ἀνάγκην, δίδον διὰ τῆς μιᾶς ὅ,τι ζητεῖ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ οικονομικὴ συντήρησις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κρατικὴ ἀνάγκη καὶ δὴ ἐκ τῶν πρωτίστων. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ Ἐκκλησία ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀσφαλεῖς πηγὰς προσόδους καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς κτημάτων, ὀρθὸν καὶ δίκαιον θὰ ἦτο ν' ἀφεθῶσιν εἰς αὐτὴν τὰ κτήματα ταῦτα, λαμβανομένης πάντοτε πάσης δυνατῆς μερίμνης περὶ τῆς καλῆς αὐτῶν καὶ λυσιτελοῦς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως. Ἐνῶ δὲ διὰ τῶν προσφύτων Ν. Διαταγμάτων καταλαμβάνονται τὰ κτήματα ταῦτα

καὶ ἡ Ἐκκλησία διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ εὐρεθῇ ἡμέραν τινὰ ἐστερημένη παντὸς πόρου, τὸ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἔτοιμον Ν. Διάταγμα περὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀφαιρουμένας νῦν προσόδους καὶ ὑπολογίζον αὐτάς, εἰσέτι δὲν ἐδημοσιεύθη, παραδοθὲν ἤδη ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος εἰς τέταρτον Υπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι ἐνῶ τὸ Κράτος διὰ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ αὐτοῦ δαπανᾷ ὑπὲρ τὰ 400 ἑκατομμύρια ἑτησίως, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν διστάζει νὰ διαθέσῃ ἕστω καὶ 40 μόνον! Διότι τὸ μυστικὸν τῆς μὴ ἐπιψηφίσεως τοῦ εἰρημένου Ν. Διατάγματος περὶ τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ δισταγμὸς τῆς διαθέσεως ποσοῦ τινὸς ὑπὲρ αὐτῆς. Οὕτω δὲ περὶ τὰς 8.000 ἐφημερίων τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ἑλλάδος πένονται, ἡ δ' Ἐκκλησία στερεῖται μέσων νὰ μορφώσῃ καὶ ἀποστείλῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας Ἱεροκήρυκας, νὰ φωτίσῃ τὸν λαόν, νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν γένει τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολήν. Τίς δ' ἀμφιβάλλει ὅτι ἄνευ Ἐκκλησίας ζωῆς καὶ δράσεως τὸ Κράτος μάτην ἀγωνίζεται νὰ συγκροτήσῃ τὰς δυνάμεις του; Οὔτε ἐκπαίδευσις οὔτε στρατός, οὔτε στόλος, ἐναέριος ἢ θαλάσσιος, δύνανται νὰ προφυλάξωσι καὶ νὰ στηρίξωσι τὸ Κράτος ἄνευ τῆς Θεορηκείας. Καὶ ἐὰν ἡ ἀλήθεια αὕτη τίθεται ὡς κανὼν καὶ γνώμων τῶν μεριμνῶν καὶ ἐνεργειῶν ἄλλων Κρατῶν, διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δέον ν' ἀποτελῇ τὴν βάσιν πάσης κρατικῆς μερίμνης καὶ ἐνεργείας.

Δυστυχῶς συμβαίνει ὅπως τὸ ἀντίθετον καί, ὡς πολλάκις παρατηρήθη ἤδη, ἅμα τῷ καταρτισμῷ αὐτοῦ μετὰ τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος διεξαχθέντα μέγαν ἀγῶνα τοῦ 1821, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δὲν ἐλησμονήσεν ἀπλῶς τί ὀφείλει τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἀλλὰ καὶ παρεγνώρισεν ἐντελῶς τὴν ὑπέροχον αὐτῆς σημασίαν ὡς μεγίστου καὶ σπουδαιότητος πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ παραγόντος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Ἑθνους. Πᾶσα προσπάθεια κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ πρώτου προτεστάντου διοργανωτοῦ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας Ἀναβασιλέως Γεωργίου Μάουρερ, ἵνα ἡ Ἐκκλησία στερηθῇ πάσης δυνάμεως καὶ καταστῇ ὑποχείριος εἰς τὸν ἀπόλυτον Μονάρχην, εἰς ὃν ὑπεχρεώθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ δίδωσιν ὄρκον ὡς εἰς «Κυρίαρχον» τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἀντικανονικαὶ διατάξεις τοῦ ξένου διοργανωτοῦ ἐκείνου ἐκκηρύχθησαν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος μέχρι τοσούτου σημείου, ὥστε ἡ ὑποδουλώσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Πολιτείαν ἀπετέλεσε παράδο-

σιν. Καὶ ἐνῶ πρὸ διετίας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπετίναξε τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τῶν διατάξεων ἐκείνων αἴφνης ἐν δημοκρατικῷ πολιτεύματι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν μέσῳ ζωηρᾶς κινήσεως περὶ ἀποκεντρώσεως πάσης ὑπηρεσίας, διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. Διατάγματος ἐπανῆλθε τὸ κράτος καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν ἀπολυταρχικῶν καὶ συγκεντρωτικῶν διατάξεων ὑπὸ χεῖρονα τῆς προτέρας μορφῆς. Διότι τὸ Διάταγμα ἐκείνο δημιουργεῖ κατάστασιν τῆς δικιότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐν πολλοῖς χεῖρονα τῆς πρὸ τοῦ καταργηθέντος Καταστατικοῦ Νόμου τοῦ 1923. Ἀναμφιβόλως οἱ συντάκται αὐτοῦ ἠθέλησαν ἀπλῶς νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ὑποχείριον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος πολιτικοῦ. Εἰς ὁποῖαν δὲ περιήγαγον αὐτὴν θέσιν, ἀρκοῦσι καὶ μόνα τὰ μέχρι σήμερον ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου γεγονότα, ἵνα δείξωσι. Κρίνομεν περιττὸν ν' ἀναλύσωμεν τὸ ἀτιμὲς νομοθέτημα καὶ ὑποδείξωμεν λεπτομερῶς τὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν παραγομένας ὑπ' αὐτοῦ δυσχερείας. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπὸ τὴν διὰ τῶν διατάξεων αὐτοῦ διαγραφομένην κατάστασιν μόνον νέκρωσιν δέον ν' ἀναμένη τις, οὐχὶ δὲ ζῶην καὶ δράσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι.

Ἄλλ' εἶναι ἀλληλένδετα τὰ δύο ταῦτα ζητήματα, τὸ οἰκονομικὸν καὶ τὸ διοικητικόν, ἀμφοτέρων δὲ ἡ καλὴ λύσις θὺ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ μείνῃ ἀπερίσπαστος καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν συγχρόνων περιστάσεων δράσιν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Θελήσατε, Κύριε Πρόεδρε, νὰ συνδέσῃτε τὸ ὄνομά σας μετὰ τῆς λύσεως τῶν ζητημάτων τούτων. Θέσατε τὴν ὑπογραφήν σας εἰς τὸ ἔτοιμον ἀπὸ πολλοῦ Ν. Διάταγμα περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ ἱδίου Κλήρου καὶ ἀποδώσατε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν καταργηθεῖσαν διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου Ν. Διατάγματος αὐτοτέλειαν αὐτῆς.

Διέπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης.

† Ο ΑΘΗΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Περὶ τῶν ὀλιγορούντων τῆς θείας Μεταλήψεως
Κυριακῇ 1^α. Λουκᾶ—13 Δεκεμβρίου.

«Καὶ ἦρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες»
(Λουκ. 14, 24).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Εἰς τὸ μέγα τῆς ἀγίας Εὐχαριστίας δεῖπνον καλοῦμεθα νὰ προσερχώμεθα τακτικῶς πάντες οἱ χριστιανοί. Ἄλλ' ὁ ὕλισμὸς τῶν νεωτέρων

χρόνων, αἱ μετὰ τὸ πέρας ἰδίᾳ τοῦ παγκοσμίου πο-
λέμου ἐξαπολυθεῖσαι ἀνὰ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἀσε-
βεῖς ἰδέαι, ἡδυνήθησαν, ἵδυστοχῶς, ὥς ἄγγελοι σατα-
νικοί, νὰ κρατήσωσι πολλοὺς καὶ νὰ κρατῶσιν, ἰδίᾳ
ἐκ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, μακρὰν τῆς σωτηριώδους Με-
ταλήψως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Καὶ ὁμοῦς ἡ
ὀλιγοψία αὕτη στοιχίζει βλάβην μεγίστην. ΔΙΑΙΡΕ-
ΣΙΣ.— Α'. Αἰτία τῆς ὀλιγοψίας ταύτης. Β'. Τὰ ἀπο-
τελέσματα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Αἰτία τῆς ὀλιγοψίας.

Οὐδεὶς βεβαίως ἐνταῦθα λόγος περὶ τῶν χριστια-
νῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπέχουσι τῆς θείας Μεταλήψεως
διὰ κώλυμα νόμιμον, διαγνωσθὲν ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ
Πατρὸς καὶ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκ-
κλησίας Κανόνων· πρόκειται περὶ τῶν αἰτίων, αἵτινα
καθιστῶσι τοὺς χριστιανούς ψυχροὺς πρὸς τὴν θείαν
Μετάληψιν μὲ σαφῇ ἐπιγνώσιν καὶ θέλησιν τῆς κατα-
στάσεως ταύτης. Τίνα λοιπὸν τὰ αἷτια ταῦτα;

1.—Ὁ κλονισμὸς τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων·
ὁ ἀμεσώτατος τοῦτου ἀντίκτυπος εἶναι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ
τῆς θείας Κοινωνίας. Πῶς θὰ κοινωνήσῃ τις, ἀφοῦ τα-
λαντεύεται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἢ καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὸ
Μυστήριον; Τὸ εὐρίσκει κατάλληλον διὰ τοὺς ἀπαι-
δεύτους, διὰ τὰς γυναῖκας, διὰ τὰ παιδιά. Καὶ τὸ
αἷτιον τοῦτο, ὥς μὴ ὠφελε, μεταξὺ τῶν ἀνδρικῶν τά-
ξεων λαμβάνει ἐπικίνδυνον διάδοσιν.

2.—Ἡ ὕλιστικὴ κατεύθυνσις τῆς ζωῆς· τὸ σημε-
ρινὸν Εὐαγγέλιον ἀποκαλύπτει τὰς κατηγορίας τῶν
παραιτουμένων τοῦ Δείπνου. Τὸ ἡθικὸν αἰσθητήριον
ἐπὶ τοσοῦτον ἀμβλύνεται, ὥστε δὲν αἰσθάνεται ὁ ἀ-
ξιολύπητος χριστιανὸς ὅτι «ἂν μὴ φάγωμεν τὴν σὰρ-
κα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνωμεν Αὐτοῦ τὸ
Αἷμα οὐκ ἔχομεν ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰωάν. 6, 53).

3.—Προφασισμοὶ εὐσεβείας· ἀπέχει διότι εἶναι
ἀνάξιος, ἀλλὰ τοῦτο θὰ βεβαιώσῃ ὁ πνευματικὸς.
Ἀναβάλλει νὰ προπαρασκευασθῇ ἐπαξίως· ἀλλ' ἔως
ποτε ἡ ἀναβολή;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποχῆς.

1.—Ἀποξενοῦται ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ· «ὁ τρώγων
μου τὴν σὰρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει
καθὼς ἐν αὐτῷ».

2.—Ἀπομακρύνεται τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ· καὶ
ἂν ἀκόμη ἐκκλησιαζέται, ἐφ' ὅσον δὲν μετέχει τῆς
θείας τράπεζης δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν
ἐκλεκτῶν ἢ ψυχρότης ἀπέναντι τοῦ Μυστηρίου
τούτου συνεπιφέρει τὴν ψυχρότητα εἰς ὅλον τὸν ἐκ-
κλησιαστικὸν βίον καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις.
Δὲν δύναται νὰ εἶναι στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ

Χριστοῦ ὁ περιφρονῶν αὐτὸν τὸν Χριστόν, οὔτε αὐ-
τός, οὔτε τὰ τέκνα του.

3. Ἀποκλείεται τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας «οὐδεὶς
τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου
τοῦ δείπνου»· καὶ θὰ ὑποστῇ τῶν ἀλόγων παραιτή-
σεων τὴν ποινήν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.— Ἀγαπητοί· πᾶς Χριστιανὸς ἔχει
τὸ καθήκον καὶ τὸ δικαίωμα, ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν
αἱ ἀπαιτούμεναι συνθήκαι, νὰ κοινωνῇ ὅσον ἐνεστι
συχνότερον τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Ἀλλ' ἰδιαί-
τητα εἶναι καθήκον ἐπιτακτικὸν κατὰ τὰς μεγάλας
ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι διιδέχονται τὰς νηστείας, καὶ τοι-
αύτη εἶναι ἡ ἐγγίζουσα χαρμόσινος ἡμέρα τῶν Γενε-
θλίων τοῦ Χριστοῦ. Ναί· πάντως τοὺς χριστιανούς
καλεῖ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν τράπεζαν Αὐτοῦ, ἐπιτάσσει
εἰς τοὺς λειτουργούς του νὰ ἐξασκήσωσι πᾶσαν αὐ-
τῶν τὴν ἐνεργητικότητα ἵνα γεμίσωσι τὴν τράπεζαν
ταύτην συνδαιτημόνων· οὐδεὶς βιάζεται· σταθμίσω-
μεν ὁμοῦς οἱ πάντες τὰς αἰωνίας συνεπειάς. Θελήσω-
μεν νὰ εἴμεθα ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Σωτῆρος.

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Οἱ αὐτοσχέδιοι θρησκευτικοὶ κήρυκες, οἱ ὁποῖοι,
περιερχόμενοι κατὰ προτίμησιν τὰς λαϊκωτέρας καὶ
ἀπομεμακρυσμένας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν, κηρύττουν
τὴν προσεχὴ ἔλευσιν τῆς δευτέρας Παρουσίας καὶ τὴν
συντέλειαν τοῦ κόσμου, δὲν εἶνε ὀρθόδοξοι ἱεροκήρυ-
κες, ἀλλὰ οἱ περίπυστοι «χιλιασταί», περὶ τῶν ὁποίων
τόσα καὶ ἡμεῖς πολλάκις ἐγράψαμεν ἀπὸ ταύτης τῆς
στήλης. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι τὰ ὄργανα
ταῦτα τῆς χιλιαστικῆς προπαγάνδας δὲν εἶνε μόνον
θρησκευτικῶς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐπι-
κίνδυνα. Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐγένοντο παραίτια
ὁμαδικῆς αὐτοκτονίας ὁλοκληροῦ οἰκογενείας ἐν ἐπαρ-
χίᾳ. Τὸ χιλιαστικὸν περὶ ἐπικειμένης ἐλεύσεως τῆς
δευτέρας παρουσίας κήρυγμα εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις εἶνε
δυνατὸν νὰ παρασύρῃ ὠρισμένας φύσεις ἐκ τοῦ λαϊ-
κοῦ κόσμου εἰς λίαν δυσάρεστα πράγματα, ἢ πρό-
ληψις δὲ τούτων ἀνάγεται πλέον εἰς τὴν καθαρὰν
δικαιοδοσίαν τῆς ἀστυνομίας.

§§ Ἐτέλεσε λοιπὸν καὶ ὁ Πάπας Ρώμης τὸν πανη-
γυρισμὸν τῆς 1800ῆς ἐπετείου τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ
Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς τὸν προσφορώτερον δὲ τοῦ
πανηγυρισμοῦ τοῦ μεγάλου γεγονότος τρόπον ἐφεῦρε
τὴν ἐλληνοβυζαντινὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Πέτου λει-
τουργίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἐπιδεικτικὴν πομπήν, τὴν
τοσὺν ἐντυπωτικὴν διὰ τὴν ψυχροσύνην τοῦ ρωμαῖ-

κοῦ κόσμου, χάριν ἄλλως τε τοῦ ὁποίου καὶ ἐπεστρατεύθη ὅλη ἐκείνη ἡ πολυτέλεια τῆς ἱεροτελεστίας, ὁ ἐπιβλη-
τικός ὄγκος τῆς λιτανείας, αἱ σάλπιγγες, αἱ μουσι-
καί, τὰ χειροκροτήματα, τὰ ὄπλα καὶ αἱ φρουραί. Καὶ
ταῦτα μὲν ἐσκηνοθετήθησαν, διότι μονον διὰ τούτου
ἴσως τοῦ ἄγαν προσύλου τρόπου δύναται νὰ συγκι-
νηθῇ ἡ λατινικὴ ψυχὴ τῶν συγχρόνων ῥωμαίων πι-
στῶν. Ἀλλὰ διατὶ νὰ προσαρμοσθῇ καὶ τὸ Σύμβολον
τῆς πίστεως τῆς Νικαίας πρὸς τὸν τύσον πρόσφατον
δογματικὸν νεωτερισμὸν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας;
Κατὰ ποίαν λογικὴν ἀνεγνώσθη τὸ Σύμβολον μετὰ
τῆς γνωστῆς προσηύχης, ἀφοῦ τοῦτο δὲν εἶχεν αὐτὴν
ὡς συνετάχθη ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου; Τύσον
ἐπίσημος καὶ πανηγυρικὴ παραχάραξις καὶ τῆς Ἱστο-
ρίας διὰ τύσον ἐπισήμου καὶ πανηγυρικῆς κιβδηλεύ-
σεως αὐτοῦ τοῦ πανηγυριζομένου ἱστορικοῦ γεγονότος
εἶνε ἀπερίφρατος περιφρόνησις πρὸς τὴν ἱστορικὴν
ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐτάχθη νὰ σέβηται πρὸ παντὸς
ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

§§ Παρ' ὅλους τοὺς ἐπιδοκιμαστικούς ἐνθουσια-
σμούς, τοὺς ὁποίους προκαλεῖ εἰς τινα τῶν ὀργάνων
τοῦ τύπου τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης ἡ ἔλευσις ἀμε-
ρικανῶν διὰ νὰ ιδρύσωσι παρ' ἡμῖν σχολὰς πρὸς
μεταλαμπάδευσιν «ἀνωτέρας παιδείσεως» εἰς τὴν νεο-
ελληνικὴν νεολαίαν, ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὁμολογοῦμεν
εὐκρινῶς ὅτι οὐδὲν ἐννοοῦμεν ἐκ τῶν σκοπῶν τῶν
ξένων τούτων, ἡ, μᾶλλον, διαβλέπομεν πολὺ ἀναξιο-
πρεπῆ πράγματα, δῆλα δὲ ὅλως διάφορα τῶν «πολυ-
τίμων ὑπερεσιῶν» εἰς τὸν τόπον μας, τὰς ὁποίας δια-
κρίνουν οἱ ἐλέγχοντες καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς
δήμους καὶ τὰς κοινότητας τῶν Κυκλάδων, διότι δὲν
παρέχουν εἰς τοὺς ξένους διδασκάλους μας τὸ κατάλ-
ληλον οἶκημα πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς σχολῆς των.
Ἐὰν τόση φλόξ κατακαίῃ τὰ στήθη τῶν οἰωνδήποτε
ξένων τούτων ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ κρατήσωσι διὰ
μόνον τὸν ἑαυτὸν των «τὰ μεγάλα ἰδανικά, ἀπὸ τὰ
ὁποία ἐμπνέονται», διατὶ δὲν ἀποφασίζουν νὰ τὰ
διδάξουν εἰς τὸν τόπον των, ὅπου πάντως θὰ ὑπάρχη
μερὶς τοῦ λαοῦ των ἡ ὁποία τὰ διψᾷ, διατὶ δέ, ἐγκα-
ταλείψαντες τὴν ὁμόφυλόν των αὐλήν, χύνουσι τὴν
«ἀνωτέραν των παιδείαν» εἰς τὴν αὐλήν τῆς ἑλληνι-
κῆς νεολαίας, ἡ ὁποία καὶ, τέλος πάντων, γνωρίζει
καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἰδανικὰ εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν πατρίδα
τοῦ ἰδεοδύου, καὶ καὶ διδάσκεται ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τῶν
προγόνων της; Εἰς χώραν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐποχὴν
ταύτην ἔχει ἀνάγκην καὶ τῆς ταπεινοτέρας καλύβης
καὶ τῆς ἐλαχίστης σπιθαμῆς γῆς διὰ νὰ περισυλλέξῃ
τοὺς γυμνητεύοντας καὶ ῥιγούντας πρόσφυγας της,
δὲν ὑπάρχει χώρος πρὸς ἐγκατάστασιν σχολῶν ξένων,

ἔστω καὶ ἂν οὗτοι εἶναι κομισταὶ τῶν «ὑψίστων ἰδα-
νικῶν» καὶ τῆς «ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως»...

§§ Ἐν διαρκεῖ νευρικότητι κρατοῦσι καὶ τοὺς
γονεῖς καὶ τὴν κοινωνίαν αἱ κατὰ καιροὺς ἐν ταῖς ἐφη-
μερίαι δημοσιευόμεναι εἰδήσεις περὶ ὑπάρξεως διδα-
σκάλων, διδασκόντων εἰς τοὺς ἑλληνόπαιδας τὸν κομ-
μουνισμὸν ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως,
πότε δὲ φέρονται λαμβανόμενα κατ' αὐτῶν μέτρα,
καὶ πότε παρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι οὐδὲν συμβαί-
νει τὸ ἔκτροπον. Ἀλλ' εἶρε, τέλος πάντων, τύσον δύ-
σκολον νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ πρῆγμα ὀριστικῶς, καὶ ἂν
μὲν ὄντως ὑπάρχῃσιν ὑπὸ τοῦ δημοῦ μισθοδοτού-
μενοι κομμουνισταὶ νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν
βίον διὰ νὰ προσβέβωσιν οἰανδήποτε «ἰδεολογίαν» θέ-
λουν, ἂν δὲ μὴδὲν, πρῆγματι, συμβαίῃ, νὰ παύσῃ ἡ
κατασκευαστικὴ δημοσίαν λειτουργίαν;

§§ Ἐγράφη που, ὅτι ἱεράρχης ἐν Μόσχᾳ προέτει-
νεν εἰς τὴν συνοδικὴν Ἐκκλησίαν νὰ καθιερωθῇ κατὰ
τὰς δημοσίας προσευχὰς ἰδία δέησις ὑπὲρ τῶν Σοβέτ,
ἀπορία δ' ἐξεφράσθη ὑπὸ τινων ἐπὶ τῇ προτάσει περὶ
δεήσεως ὑπὲρ κεκήρυγμένων ἀθέων. Ἀλλ' ἐὰν καθιε-
ροῦτο τοιαύτη δέησις, πάντως θὰ διευτυπῶτο ὑπὸ
μορφὴν εὐχῆς ὑπὲρ συνετίσεως καὶ φωτισμοῦ τῶν
ἀθέων ἀρχόντων «ὅπως ὁ Κύριος αὐτοὺς ἐλεήσῃ...».
Ἀλλ' ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἀθεὸς Σοβιετικὴ Κυβέρ-
νησις, πληροφορουμένη τὰς ἀγαθὰς περὶ αὐτῆς διαθέ-
σεις τῆς συνοδικῆς ἐκκλησίας, θὰ ἔσπευδε νὰ διαμη-
νύσῃ πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν χρήζει τῶν προσευχῶν της,
ἐφ' ὅσον οὐδὲ μίαν ἀναγνωρίζει θεότητα.

§§ Πολλὰ καὶ πάλιν ἐγράφησαν περὶ τῆς συρροῆς
μυριάδων λαοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς δι' ἀγχόνης θανα-
τώσεως τῶν εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου κατα-
δικασθέντων δύο καταχραστῶν τοῦ δημοσίου χρήμα-
τος. Πολλοὶ ἐθεάθησαν καὶ εἰς τὰ δένδρα ἀναρριχώ-
μενοι, ἡ σπουδὴ δέ, μεθ' ἧς τὰ πλήθη ἀπὸ τῶν νυκτε-
ρινῶν ἀκρόμυ ὥρων καὶ πεζῇ, καὶ διὰ τῶν τροχιοδρό-
μων καὶ δι' αὐτοκινήτων, ἐξώρμων πρὸς ἐξασφάλισιν
θέσεως περὶ τὸν χώρον τῆς ἐκτελέσεως, ἐχαρακτηρί-
σθη ὡς παρέχουσα τὸ μέτρον τῆς βαθμολογίας τοῦ
πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς
ἐλληνικῆς πρωτευούσης. Τὸ εἰς ἄκρον δυσάρεστον
τοῦτο φαινόμενον δὲν σημειοῦται παρ' ἡμῖν πρῶτην
ταύτην φοράν, ἐσχολιάσθη δὲ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν
στηλῶν τούτων. Διὰ νὰ εἴμεθα ὁμῶς καὶ δίκαιοι καὶ
ἀμερόληπτοι, δὲν πρέπει νὰ καταλογίσωμεν τοιαύτην
σκληροῦ θεάματος ἀπληστίαν εἰς μόνους τοὺς ἀθηναί-
ους. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται πανταχοῦ,
ὅπου δραματοποιεῖται ἡ τραγωδία αὐτῆς τῆς θανατώ-
σεως τῶν ὁμοίων. Καὶ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀνθρώ-

πινον θηρίον πολὺν ἀκόμη θ' ἀπαιτήσῃ χρόνον πρὸς ἐξημέρωσιν πλήρη, καὶ ὅτι πλατὺ πάντοτε ὑπάρχει στάδιον πρὸς ἐργασίαν, πρὸς ἐξύψωσιν καὶ ἐξευγενισμόν καὶ «ἐξανθρωπισμόν» τοῦ ἀνθρώπου! Τὸ χειρότερον τοῦ κακοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶνε, δυστυχῶς, ἡ διαγωγὴ τοῦ τύπου, ὅστις, ἐφίλοτιμήθη νὰ ἐπαναλάβῃ ἀπὸ τῶν στηλῶν του τὴν ἐκτέλεσιν καθ' ὅλας τῆς τὰς λεπτομερείας διὰ νὰ «ἀπολαύσουν» τὸ θέαμα καὶ οἱ ὁποσδήποτε μὴ παρευρεθέντες κατ' αὐτὸ προσωπικῶς!

§§ Ἡ ἐγκρίσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου διδάσκοντος νῦν τὰ μαθήματα τῆς Λειτουργικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς καθηγητοῦ τέλεισις τῶν λειτουργικῶν καὶ τῶν ὁμιλητικῶν φροντιστηρίων ἐν ὑπ' αὐτοῦ ζητηθέντι καὶ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παραχωρηθέντι ναϊδρίῳ ἀποτελεῖ μίαν σημαντικὴν πρόοδον ἐν τῇ πρακτικῇ ἀσκήσει τῶν φοιτητῶν, ἀξίαν πάσης ἐξάρσεως. Ὁ κ. καθηγητῆς ὁρίσας ὅπως ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τελῆται εἰδικὴ λειτουργία, ἱεουργούντων, ψαλλόντων, κηρυττόντων καὶ διακονούντων φοιτητῶν ἀποκλειστικῶς, ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἐποπτείαν καὶ χειραγωγίαν, πληροὶ σπουδαῖον κενὸν ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν τροφίμων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μορφώσῃ, ἥτις ἐτελεῖτο ἄλλοτε ἀτελῶς, ἐφ' ὅσον δι' ἑλλειψιν πανεπιστημιακοῦ ναοῦ τὸ μὲν φροντιστήριον τῆς Ρητορικῆς ἐγίνετο ἐν τῇ παραδόσει, λειτουργικὸν δὲ φροντιστήριον οὐδ' ἐγίνετο, διὰ τοῦτο συνιστῶμεν καὶ εἰς τοὺς μὴ ἀπὸ τοῦ προγράμματος ὑποχρεομένους εἰς φροντιστηριακὰς εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα ἀσκήσεις φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς νὰ παρευρίσκωνται κατὰ τὴν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐν τῷ ναϊσκῷ τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου τελουμένην καθ' ἐκάστην Πέμπτην ὑποδειγματικὴν ἱεουργίαν καὶ νὰ παρακολουθῶσι τὸ τε κήρυγμα καὶ τὴν δεοντολογίαν τῆς λειτουργικῆς καθ' ὅλου πράξεως, ἐνεκα τῆς ἀγνοίας τῆς ὁποίας τόση ἀταξία, ἀρρυθμία καὶ ἀναρχία παρατηρεῖται εἰς τὰς ἱεροτελεστίας τῶν πλείστων παρ' ἡμῖν κληρικῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ νέα Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ προηγουμένας συσκέψεις συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, παρισταμένου ὡς ἀναπληρωτοῦ τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Ράλλη. Ὑπογράψασα δὲ τὸ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ δημοσιευόμενον ἔγγραφον πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησια-

στικῶν καὶ ἐξετάσασα διάφορα ἄλλα ζητήματα ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνῃ τὴν λύσιν τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν συνεντεύξει πρὸς τὸν «Ταχυδρόμον» Ἀλεξανδρείας εἰς ἐκ τῶν προκρίτων τῶν συρορθόδοξων τῆς Αἰγύπτου ἐδήλωσεν ἀπεριφράστως ἐν σχέσει πρὸς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι Σύροι θὰ ἀπόσχων ὀριστικῶς καὶ καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, καὶ ὅτι θὰ συγκαλέσωσι προσεχῶς τοὺς συμπατριώτας τῶν εἰς μέγα συνέδριον, καθ' ὃ θὰ λάβωσιν ἀποφάσεις περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θὰ ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατ' ἐπιστολὴν ἐξ Ἱεροσολύμων, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» Ἀλεξανδρείας, ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Λαμιανὸς προτίθεται νὰ παραχωρήσῃ τὸ περίφημον παρὰ τὰ Ἱεροσόλυμα τοπεῖον «Καταμόνας» μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ θαυμασίας ἐπαύλεως καὶ τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος τοῦ θεοδόχου Σymeῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Παλαιστίνης. Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἡ Κυβέρνησις ἐζήτησε νὰ παραχωρηθῇ εἰς αὐτὴν τὸ μοναστηριακὸν τοῦτο κτῆμα διὰ νὰ ἀνεγερῇ ἐπ' αὐτοῦ Ἀρμοστεῖον, προσφέρει δ' ὡς ἀντάλλαγμα ποσὸν 30 χιλ. λιρῶν ἀγγλικῶν. Τὸ κτῆμα ἔχει ἔκτασιν 200,000 περίπου πήχεων, εἶνε κατάφυτον ἐκ πευκῶν καὶ ἐλαιῶν, κεῖται δ' ἐπὶ θέσεως μοναδικῆς ἐκ τῶν ἐν τοῖς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα τόποις διὰ τὸ ἄποπτον καὶ εὐκραές, ἔχει δὲ ἀξίαν ἀνυπολόγιστον, διὰ τοῦτο φαίνεται ὅπως ἀπίστευτος ἡ εἰδήσις, οὐδ' ἐπιτρέπεται ἄλλως τε ἢ πώλησις Προσκυνήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Πληροφορούμεθα ἐκ Λευκωσίας τὴν ἐκεῖ σύστασιν σωματοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πνευματικὴ Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων Κύπρου», οὗτινος μετέχουσιν ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς 260 μέλη.

—Καὶ ἡ μαθητευομένη νεολαία τῆς Κύπρου ἤρξτο ὀργανομένη πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐν τῷ σχολείῳ παρεχομένης πνευματικῆς μορφώσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τὴν στενωτέραν ἀνάπτυξιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀλληλεγγύης. Ἡ πρώτη τοιαύτη μαθητικὴ ὀργάνωσις ἰδρύθη ἐν Λευκωσίᾳ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν κ. Α. Ζεμενίδου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρόοδος» ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου καὶ Διδασκαλείου. Τὸ σωματοῖον τοῦτο θὰ φροντίσῃ περὶ ἰδρύσεως μαθητικῆς βιβλιοθήκης, θὰ ὀργανώσῃ διδακτικὰς διαλέξεις καὶ θὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ σύστημα τῆς διεξαγωγῆς συζητήσεων μεταξὺ

τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐπὶ θεμάτων ἐκ τῶν προτέρων ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος τῶν συζητήσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Βαρσοβίας ἤρχισαν ἀπὸ τῆς προχθρῆς αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας. Ἡ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου Βαρσοβίας Διονυσίου, θὰ καταρτίσῃ τὸν ὁργανικὸν χάρτην τῆς Αὐτοκεφάλου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ συγκληθέντος κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον συνεδρίου τοῦ «Παγκ. Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν φιλίας μεταξὺ τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» εἶνε καὶ αἱ ἀκόλουθοι:

«Τὸ συμβούλιον ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθεϊάν του συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ ἡμετέρους ἀδελφοὺς διὰ τὰς σημερινὰς αὐτῶν δυσκολίας».

«Ὁ Σύνδεσμος ἐπικαλεῖται τὴν σοβαρὰν προσοχὴν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐπὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων, ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ, οἵτινες ἐξηναγκάσθησαν εἰς ἐγκατάλειψιν τῶν οἰκῶν των καὶ κατεδικάσθησαν εἰς ὁρφανίαν καὶ ἄλλα δεινὰ. Τὰς συμφορὰς τῶν ἀνεστῶν τούτων πληθυσμῶν θεωρεῖ ὡς φοβερὰς μομφὰς ἐναντίον τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ σοβαρῶς παρακαλεῖ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν νὰ διατυπώσῃ μίαν τοιαύτην διεθνή συμφωνίαν, ὥστε νὰ ἀποτρέπῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι μιᾷς τοιαύτης μεθόδου ἐκπατρισμοῦ ἐφαρμογὴν ὑπὸ οἰασδήποτε πεπολιτισμένης χώρας.

«Ὁ Σύνδεσμος παρακαλεῖ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ὅπως διορίσῃ μίαν ἐξερευνητικὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν σκληροτήτων, ὧν ἐγένοντο ἐν Τουρκίᾳ πρόξενοι εἰς τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμούς, ὧν μεγάλα πλήθη κατεσφάγησαν θηριωδῶς ἐξ ἄλλου ὑπάρχον σοβαροὶ λόγοι νὰ πιστεύηται, ὅτι πληθυσμοὶ ὑπολειφθέντες ἐν τῇ ζωῇ εἶνε ἐστερημένοι πρὸς σωτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, χιλιάδες δὲ γυναικῶν καὶ παιδίων ὡς καὶ ἀνδρῶν ὑπὸ ἡγήθησαν εἰς δουλείαν ὑπὸ ἀπελπιστικὰς περιστάσεις».

«Ὁ Σύνδεσμος ὁρίζει μίαν Ἐπιτροπὴν, ἣτις θὰ φέρῃ ταῦτα ἐνώπιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ θὰ συνεργασθῇ καθ' οἷονδήποτε τρόπον μετὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ὁρισθησομένης πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπῆς».

Αἱ περὶ τῶν προσφύγων καὶ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἔτι ἀπομεινάντων Ἑλλήνων ἀποφάσεις ἐλήφθησαν ἐν τῇ εἰσηγήσει τοῦ Καθηγητοῦ κ. Α. Ἀλιβιζάτου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἐν Ἱ. Μοντ Φ νευωμένης τῇ 18ῃ Ν οβ ρ 1925. Προκηρύσσεται: δεῖ ἐκτιθεσθαι εἰς πλειοψηφίαν δημοπρασίαν α') ἡ ἐπείγεις δόο οἰκοπέδων κειμένων εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις θάσιν Ἀνω Μοντῆς καὶ παρὰ τὸν ὁμώνυμον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἀττικῆς ἐκτάσεως τοῦ μὲν [2094,65] δόο χιλιάδων ἐνενήκοντα τεσσάρων καὶ ἐξήκοντα μέτρων ἑκατοστ. τεκτ. τετραγ. πηχέων τοῦ τοῦ ἐξ 875.38 ὀκτακκοσίων ἐβδομήκοντα πάντες καὶ ἐννιάκοντα ὀκτὼ τεκτ. τετραγών. πηχέων, κατὰ τὰ γινώσκ. αὐτῶν δρ.α. Πρώτη προσφορὰ δ' ἀμφοτέρω ὁρίσθη τὸ ποσὸν τῶν [150] ἑκατὸν πενήκοντα δραχμῶν κατὰ πηχόν.— β) ἡ δεκαπενταετής ἐνοικίασις πέντε στρεμμάτων ἐκ των παρὰ τὴν θάσιν «Μεγάλο Πεδιόν» κτημάτων τῆς Μοντῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίσθη τὸ ποσὸν τῶν (1000) δρχ. χιλίων ἑτησίως καὶ γ') ἡ πενταετής ἐνοικίασις χώρου ἐξ εἴκοσι μέτρων βάθους καὶ ἐξ πλάτους ἐκ τῶν παρὰ τὴν θάσιν «Στάλας» παραλιακῶν κτημάτων τῆς Μοντῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίσθη τὸ ποσὸν (1200) χιλίων διακοσίων δρχ. ἑτησίως.— Ἡ δημοπρασία τῶν ἄνω ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀθήναις τῇ 33ῃ Δεκεμβρίου ἡμέρᾳ Κοριακῇ καὶ ἀπὸ ὥρας 10ης—12ης π. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακορροδοκείου. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γινώσκ. τῶν δρῶν τῶν διακηρύξεων τῶν κατατεθειμένων ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις σιμβολαιογραφεῖω κ. Ἰωάννου Πατρούλια.

Τὸ Ἡγεμενοσσομβόλιον τῆς ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἡλίας Ἱερᾶς «Ἀνω Μοντῆς Διόρθης» προκηρύττει, δεῖ ἐκτιθεσθαι εἰς πλειοψηφίαν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 13 Δεκεμβρίου 1925 ἔτος ἡμέρᾳ Κοριακῇ καὶ ὥρᾳ 10 12 π.μ. ἐν Δρῇ ἐνώπιον τοῦ Σιμβολαιογραφουμένου εἰρηνοδίκου Λιμπιῆς, οἱ ἐντὸς τῆς κοινότητος Διόρθης καὶ τῇ θέσει «Μοργιδ» κείμενοι εἰ; δδρόμολος καὶ δδρὸς τριβὴ μετὰ τῶν περιφερειῶν των καὶ ἐκὸς συνεχόμενος κήπος μετὰ κροῖς, κήματα τῆς Ἱερᾶς «Ἀνω Μοντῆς Διόρθης».—Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν ὀκτὼ χιλιάδων (8 008) δραχμῶν. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γινώσκ. τῶν δρῶν τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖω τῆς Μοντῆς καὶ τῷ τῆς Κοινότητος Διόρθης.— Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μοντῇ Διόρθης τῇ 20 Νοεμβρίου 1925.

Τὸ Ἡγεμενοσσομβόλιον τῆς Ἱερ. Σε. Μ. Μικροπραχῆς προκηρύσσει: δεῖ ἐκτιθεσθαι εἰς πλειοψηφίαν ἐνοικίας τὸ δάος Σοκιά; πρὸς ἐξπρωγὴν διακίσεων (200) χιλιάδων ξυλανθράκων δια τὴν βασικὴν περίοδον 1926 ἐπὶ τῇ θάσει ἐγκεκριμένου πίνακος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ ἐν Αἰκατερίνῃ Μετοχίῳ τῆς Μοντῆς τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου ἐ.δ. ἡμέραν Κοριακῇ καὶ ὥρᾳ 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ σιμβολαιογράφου Εὐνοφῶντος Σιλλοποδίου. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γινώσκ. τῶν δρῶν τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μοντῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μ. Μικροπραχῆς τῇ 20ῃ Νοεμβρίου 1925.

Ἐν Ἀθήναις Τόποις «Φθίνιος» δδὸς Σταδίου 38